

MANTANA

Měsíčník pro individua a individuality
Horoklubu Chomutov

DUBEN 2013

Úvodník

Duben za námi a počasí konečně dovolilo trochu toho lezení venku. Tento měsíc byl také ve znamení nelezdeckých akcí pořádaných lezci. V městské knihovně v Chomutově proběhla dne 8. 4. Valná hromada Horoklubu Chomutov, která byla úspěšně ukončena v osvěžovných Čekárna a „Rumštajn“. Dne 13. 4. pořádali instruktoři Horoklubu a dobrovolníci jarní metodiku v Perštejně. Několik členů klubu se zúčastnilo masivní akce BEAL Petrohradské padání 2013. Dne 26. 4. jsme řekli v obřadní síni v Kolíně své poslední sbohem kamarádovi Carlosovi Skřivánkovi. Tiský oddíl pořádal dne 27. 4. tradiční Odpadkydádu. Příležitostí na setkání a pokec bylo víc než dost, tak teď už nás snad čeká lezení, ať si máme zase o čem povídat v deštivých dnech. Přeju pěkný květen.

Blahouš

V tomto čísle:

- Squatterři táhnou - Jecháčův výlet za skalami
- Jarní metodika 2013
- Závodit nebo prožívat?
- Jarní vodácký výpad na Ploučnici
- Kolo - německá strana Krušných hor

Squatterři táhnou

9. - 17. 3. 2013

Martin Jech

Toho, že letošní počasí lezení příliš nepřeje, si všiml snad každý. Proto jsem se těšil na jarní prázdniny, kdy jsme v teoretické linii se Štěpánem plánovali dvoutýdenní výlet do Seynes, kde tou dobou bývá krásně teplo. Jak to však ale bývá, šotek zapracoval a celé jsme to

Spacákovník

Cliffhanger v akci

museli zrušit. Nezbývalo mi tedy nic jiného, než si na Dinosauruse, kterého jsem tam měl vyhlédnutého, na nějakou dobu nechat zajít chuť a doufat, že předpověď na prázdniny bude nějak vypadat. Ani zde jsem se ale se štěstím nesetkal a zrovna v té době měla v Čechách vládnout krutá zima. V tu chvíli

jsem upadl do zoufalství a vlezl do inzerce na lezci, zda někdo jedoucí na jih nemá volné místo v autě. Daří se mi najít inzerát od nějakého Sašy, kterému vypadl čtvrtý z auta do Provance, přesně v termínu mých prázdnin. Reaguji jak sodík s vodou a hned mu volám. Jak se dozvím, jede parta lezců z Písku aPája Koukolíčková. Tím se mi značně zlepšuje nálada, že alespoň někoho tam znát budu. Domlouváme se na několika věcech, dostávám nějaké instrukce a mám cca 40 hodin na sbalení, nakoupení jídla, dokončení brigády, trénink, školu... . Trochu narychlo, no

Všechno se mi ale nějak daří zvládnout a v pátek okolo poledne nahazují batůžek. Když jsem se s ním nesl na nádraží,

cítil jsem se jako šerpa při vynášce do BC. Cca 80l batoh s připnutým stanem, helmou, lanem a spacákem z dutých vláken, který i po stažení v kompresním vaku měl objem přes 20l. V ruce nechyběl k prasknutí nacpaný lanobatoh. Cesta z ústeckého nádraží k Hudáči je s tou bagáží celkem peklo a i v prodejně na mě koukají podivně. Zde kupuji kvalitní kari-

matku s čelovkou, které by mi měly zpříjemnit tento výlet.

O půl hodinky později mě nabírá Pája a valíme směrem na Prahu, kde nabíráme Sašu. Ten nám na cestě do Písku pomáhá s doplněním chybějícího oleje. Byl na Pájino auto tak milý, že mu dopřál o 3,5l oleje navíc. Proto v Písku řešíme, jak ten přebytečný olej odčerpáme. Naštěstí nás jeden týpek automechanik tahá z naší olejové bryndy a naše cesta může pokračovat bez problémů. V Písku také přespáváme a ráno se setkáváme s dalšími účastníky našeho zájezdu. Je nás tedy celkem 10 a složení je vskutku zajímavé. Lidé od 17ti (já) do nějakých 64 let, ale jak se brzy ukázalo, byli to frajeři. Bez zdržování a s přestávkami na záchod po hodině večer dojíždíme do Finale, kde si dáváme pizzu, prohlížíme italské uličky a hledáme flek na spaní.

Další den je v plánu dojezd do oblasti Massif de l'esterel a zalézt si tu. Bohužel se den výrazně zkracuje hledáním otevřeného kempu, ale i tak jsme stihli najít oblast a vylézt alespoň dvě cesty. Jsou tu krásné dlouhé a i těžší cesty v nějakém prapodivném materiálu, snad ryolit, či co? Vypadalo to jako červená žula, vytvářely se oblé chyty s dobrým třením. V této oblasti zůstáváme další 3 dny a poté se přesouváme do oblasti Chateaudouble. Klasické provánské ostré vápno. Jsem v sedmém nebi, a to doslova. Vzhledem k tomu, že tu pobudeme pouze dva dny a jediná těžší cesta, která se mi líbila pro zkoušení,

byla zateklá, jsem spíš zvolil taktiku nalézání metrů v relativně těžkém. Oba dva dny lezení v sektorech, které měly zpravidla lehkou spodní délku a druhá délka se pohybovala okolo 7a-b, takže byli spokojení všichni.

V této oblasti spíme na opuštěném placu uprostřed lesa. Na večer byla hlášena bouřka, tak se postavila auta vedle sebe, natáhla se mezi nimi plachta, dřevěné podpěry a vše svázané gumicuky. Večer je však pěkná kosa, kluci tedy nacházejí kýbl od barvy a rozdělávají v něm oheň. Poté jsme se všichni kolem kýble rozestavěli a přijímali teplo. Jediná klika, že na nás nikdo nepřišel, protože v tu chvíli jsme museli vypadat jako praví squatteři.

Na další den se značně kazí počasí, a tak nakupujeme víno značky Aix a přejíždíme do Finale, zde spíme, ale díky zimě a silnému větru nasedáme do aut a přejíždíme do Arca. Tu spíme po týdnu v Zoo kempu, kde nás kempieři opět dobře pobavili. Obcházíme lezecké obchůdky, kupujeme pro změnu italské víno a trochu si „kazíme“ radost lezením v La gole. S Provance se to prostě srovnávat nedá... Po třech cestách jsme všichni vylezení a vyrážíme směrem do Čech, kde jsme okolo půlnoci. Opět spíme v Písku a v neděli konečně dojíždíme s Pájou do Ústí. Tady jen přestupuji na vlak a po cirka hodině jsem doma.

Sic by se tento zájezd dal považovat za mírně podprůměrný, ale bylo fajn vypadnout z té hnusné zimy a alespoň trochu se ohřát a rozlézt po dlouhé zimě na překližce.

Chateu...

Cliffhanger

Jarní metodika Horoklubu Chomutov 2013

13. 4. 2013

Blahouš Kluc

Dne 13. 4. 2013 se konala narychlo zrealizovaná Jarní metodika Horoklubu Chomutov na skalách v Perštejně, neboť ústecká akce Odpadkyáda v Tisé byla přeložena na jiný termín.

Naše úderná skupina ve složení Verča, Renča, Letoš, Rost'a, Dyk a já přijíždí do proslulých skal, které se probouzí z dlouhého zimního spánku, již v pátek 12. 4. 2013. Současně se mnou doráží i Nebíčko s bráchou a Ivan Bubla, kteří jdou jen protáhnout záda. Jen pozdravíme a už táhnu Renču k Věži ve svahu,

v hospodě. Tekutin málo a hrozí přehánky, kvůli kterým Letoš postavil „zánovní“ áčko stan. Přesouváme se do Slunce, kde k mému potěšení opět servíruje Anča. Zábava pomalu plyne a kytary leží ve futrálech. V hospodě jsou další skupiny, které by naše představení sotva ocenily. Venku hvězdy, tak šup k ohni. Opékáme burty a s Dykem se střídáme u kytary. Po takovém večeru hladovím už dlouho. V ranních ho-

na které rád zkouším nováčky. Něco málo máme už spolu vylezeno, tak pro změnu od osvědčené Údolní 3 vytahuju moc pěknou linii Křehká 4 se dvěma borháky. Pro méně zkušeného můžou být šikmé lištičky téměř neřešitelným problémem. Perštejn nikdy nezklame, dobírám družku a nastavuju tvář větru a slunci. Dole vidím Letoše s pilou, takže vím, že dolezeme a připravíme na táborák. Slaníme a zapakujeme věci. Už nás pod Hlavním masivem čekají kamarádi, kteří též dolezli. Nosíme dřevo a domlouváme se, že večer započneme

dinách toho máme dost a chystáme se ke spánku. Obloha se zatáhla mraky a my se bojíme deště, přesto se chlapecká část ukládá pod převis a holky do stanu.

Ráno koukáme jak vejři, sbíráme se ze spacáku, holkám to trvá o poznání déle. Neprší a to je dobrá zpráva. Pro změnu snídám buřty a přichází další a další kamarádi. Verča se večera unavila trochu víc, takže tu už dnes neuvidím. Přesouváme se k hlavní atrakci a to chytání pneumatiky. Nahoře na stanovišti Jířa, dole zajišťuje chytače Letoš, instruktoři

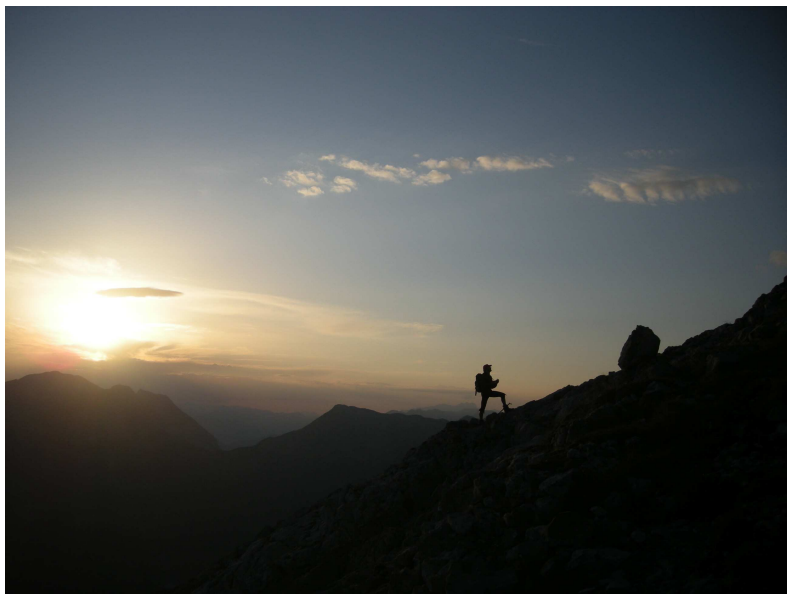

Broněk a Honza Jansa rozebírají metodiku. Mezi přítomnými je o chytání pneumatiky velký zájem, většina lidí s překvapením sleduje chytače, který je trhnutím vrhán směrem ke stěně. Zajímavé ale je, že spousta lidí, kteří se zúčastňují metodiky a touží po nových poznatkách, v podstatě nepatří mezi členy Horoklubu. Pomalu přichází déšť a my to s Renčou pakujem. Předpokládám, že se další atrakce nekonaly.

Doma dospím spánkový deficit a rozhoduju se, že se zajedu podívat za kamarády do Perštejna, kteří zde chtěli původně přespávat. Na kole se z Chomutova vrhám do další přeháňky a za sluníčka dojíždím pod skály, ale tady nikdo. Ještěže máme telefony. Úderná skupina, ke které se přidal Long, se vydala na Kozelku za Bandaskami. Kde, jak vím z vyprávění, překvapili svou alkoholovou kuráží i místního osekaného hospodského. Díky instruktorům i těm, co pomáhali a zúčastnili se. Na viděnou příští rok.

Blahouš

Stala se mi taková banální věc. Jsem v baru mezi horolezci a dobře se bavím. Najednou ke mně přijde dotyčný X (určitě se pozná) a řekne mi: „Byli jsme na Bořni, „dotyčný Y“ přešel na jihu Teplickou a říkal, že je to jednoduchý. Příští týden jdu na to a převezu to. A přešel jsem Rudolfínku, to je taky lehký.“. Nějak nevím, co by ode mě dotyčný chtěl slyšet, zná můj přístup k Teplické a ví, co pro mě znamená. Tedy dotyčnému poklepu na rameno a řeknu něco v tom smyslu, že oba dva s dotyčným Y lezou dobře.

Proč o tom píšu? Protože si můžu plácát (naštěstí) do Mantany, co chci. Ve všech zdrojích se píše a to chvályhodně, jak se jistit, jak si dávat pozor na rizika, jak tréno-

vat. Ale silně postrádám slova „kompetentních“ ke zdravému přístupu k horo-lezení. Takže si dovoluji vzít slovo já. Je paradoxní, že leze čím dál více lidí a já si mám co říct s čím dál menším procentem lezců. Podle mě tkví problém v tom, že když dotyčný X hovoří o Teplické, tak mluví o čísle 6+, a že 6+ převez s palcem v nose a je vlastně lepší než já a kde je ten vavřínový věnec. Já když mluvím o Teplické, tak to číslo pomíjím. Zajímá mě příběh. A můj příběh zní, že jsem v roce 2008 ve větrném dni viděl Broňka bojovat v poslední části cesty, a když jsem si přeměřil pohledem tu linii, tak mě omráčila. Číslo mě nezajímalo, ale úctu jsem měl. Dokonce takovou, že jsem si počkal na vhodný okamžik a rozpoložení. K tomu jako třešnička na dortu byla přítomnost Broňka jako spolulezce a dalo by se říct, že někdy v roce 2011 jsem jí s nadhledem přešel. A do teď ta cesta má pro mě kouzlo, který cítím hluboko v sobě, když na ní pomyslím. K tomu jsem rád, že součástí prožitku byl kamarád Broněk.

A teď přijde dotyčný a chce ode mě, abych si s ním povídal. Nevím o čem. Píšu to proto, že takových lezců je čím dál víc. Lezců, kteří nesrovnávají své příběhy a nedělí se s nimi, jsou to lezci, kteří přeměřují svá ega a své „penisy“. Mě závody těchto gymnastů vůbec nezajímají. Závisti v tom není ani za nehet. Takový člověk správně zapadne do lezeckých závodů, ale ne do mého světa plného slunce a větru, teplé i chladivé skály, úsměvů z vyčerpání, touhy vidět, co je za dalším „rohem“, povídání si pod převisem a mocného vztahu ke svému parťákovi. Jestli chce někdo slyšet, že je lepší lezec než já, tak čestně prohlašuji, že když budou závody, tak si rád stoupnu na konec řady, ale ať mě prosím nikdo neobtěžuje svým přeměřováním. Setkal jsem se už se spoustou směšných lidí. Měl jsem přítelkyni, která se mě ptala, jestli budu lézt někdy sedmy. Na to jsem jí mohl jen odpovědět, že sedmy lézt nebudu, to bych tomu lezení musel dát víc a já tak rád jezdím na kole, běhám, chodím do hor, chlastám a miluju čokoládu. Ale když potkám linii, která bude pro mě neodolatelná a zrovna to bude sedma, tak jí určitě nevynechám. Teď nebo za pět let, ale určitě jí svou touhou vnuku život. Mám kamaráda Pavla, špičkového lezce, kterému nemám problém otevřít sám sebe a vyprávět mu něco tak intimního, jako své pocity, když se mi podařilo něco, po čem jsem toužil. Ačkoliv je lezeckou obtížností někde jinde, než já, tak je na stejné vlně a umí poslouchat.

Tedy, tihle dotyční by si měli uvědomit, že existují dva pohledy na lezení, ne jen jejich čistě sportovní. Že to je ten důvod, proč ne jen já, se jim začne vyhybat, a proč postupem času začnou postrádat kamarády, ale místo nich budou mít k dispozici čím dál více lezeckých soupeřů. Horolezectví je život ve všech svých aspektech, ne závod.

Blahouš

Dobrá parta píše nezapomenutelné příběhy

6. -8. 4. 2013

Deivi "Šiška" Šišovská

Často mám obavy něco napsat, protože nevím, jak daleko prsty našeho měsíčníku sahají. Protože ale žijeme v době facebooku, kdy je téměř každý jako nahý před svým monitorem, asi ani není čeho se bát, natož napsat své dojmy – kór, když jsou plný pozitivních emocí a tepla u srdce.

Ba naopak mě stále více ohromuje, co vše o nás druzí vědí, kam všude se Mantana proplazí a že ji všichni se zájmem čtou (aby ne, když je to u nás samý vtípálek). A třeba někoho inspirujeme k činnosti, odvaze, změně životního stylu, stejně jako se to dělo nám a našim rodičům. Například když šli ve stopách příběhů Jaroslava Foglara nebo jiných literátů. Smekám před těmi, kteří se o Mantanu starají, a proto bych ráda zase po čase přispěla vepsáním malého krásného dobrodružství, tentokrát s trochu jinou a bezvadnou partou a trochu jinak, než lezením či výstupem na kopec. Stejně tak to bude o kráse naší země.

Dovolila bych si tipnout, že nejžhavější téma tohoto jara byl nejspíš mráz. Počasí se jarně příliš nechovalo, neb mu krutá zima nechtěla předat své žezlo.

Protože ale ani stěnové lezení nebo běžky nedokáží lezce uspokojit natolik jako skutečné lezení v přírodě, není divu, že už i já jsem si nechala letos několikrát přemrznout prsty - nejen ve spárách, ale i na plotnách jižních cest, kam se sluníčko zatím nepropracovalo. I přes nepřízeň počasí jsme prostě čekat nevydrželi a vyrazili jsme mezi poletující sníh popolézt alespoň pár metrů, posadit se na vršky cest a vnímat ten pocit svobody, klidu a souznění s přírodou.

Jak by řeklo pár mých známých – kdo si počká, ten se dočká, ale to bych měla o pár zážitků méně, protože rok se nedá natáhnout a každý víkend (kolikrát i odpoledne pracovních dní) je tuze vzácný a život žijeme jen jeden. Tedy chtě nechtě i na zimu se dá zvyknout, a tak jsem neodolala nabídce Páji Koukolíčkové vyrazit s nimi (především s ústeckými horolezci, a pak početnou skupinou dalších lidí z různých měst – Teplic, Děčína nebo Žďáru nad

Sázavou...) na tzv. Velikonoční Ploučnici. Nabídka proběhla koncem února, tehdy jsme se těšili na krásné jarní počasí, čím víc se ale blížil termín vody, tím horší počasí bylo.

3. března jsme lezli na pohodu například na Bořni, týden nato na Citeře, pak na Přílepské skále téměř v trikách a týden před vodou nám nad hlavami v Perštejně začal padat sníh.

To bylo řečí o bláznech, když se teploty v noci pohybovaly kolem nuly a přes den předpověď hlásila 2-6 °C. Ale staré přísloví říká, že nic není tak horké, jak se uvaří (v tomto případě tak studené). Kolikrát jsem obdivovala zvěř, jak dokáže přežít tuhou zimu, ale nejen zvěř, nýbrž i lidé jsou neuvěřitelně přizpůsobiví, a tak co se za okny při pohledu ven zdá být nemožné a bláznivé, je venku bez pohodlí a tepla přirozené. O to víc, když v tom nejste sami.

http://www.czregion.cz/files/node_images/meandry_reky_ploucnice.jpg

Horolezcům to nemusím vyprávět. No a tak jsme v sobotu ráno 6. dubna naplnili termosky pitivem s příměsí alkoholu, teplý spacák, pádlo a dobrou náladu a vyrazili směr Česká Lípa za novými zážitky, lidmi a víkendem v

přírodě - za doprovodu zpěvu řeky a prvních jarních ptáků.

Kolem silnic ležel sníh, ale posádce našeho auta (Šišce Péťe, Páje Koukolíčkové, Petru Zeithammerovi a mně) to nevadilo, ba naopak - co tě nezabije, to tě posílí a topení v autě vrčelo tak vesele... .

Cílem naší cesty bylo Brniště na Panenském potoce, což je pravý přítok řeky Ploučnice na severu Čech. Jeho tok je dlouhý 28,8 km. Je plná překrásných meandrů.

Můj obdiv má každý vodácký začátečník, když do nečeho takového při větším stavu vody jde. Jestě pro doplnění – pro ústecké horolezce je

Jungwrtová, Markéta Skoblová, Pavla Koukolíčková a Julča Jensovská.

Za pány Pavel Randák(Ranpa), Martin Švec, Jaroslav Uher - (nestor výpravy), Martin Plšek, Honza Pácha, Honza Tříška (řečený Tryskáč), Miloš Fenyk, Saša Namyslov, Matěj Namyslov (nově prezdívaný Hugo), Ctirad Suchý, Jakub Žoha, Láďa Černý, Petr Zeithammer, Jan Šauli (prostě Sup), Tomáš Gröh (THTG) a Marek Libich.

Lodí bylo 15, tudíž se muselo vyplouvat postupně, protože tento potok byl tenký a občas se ještě více zužoval. Jestli nás bylo tolik, jistě nevím, protože snad nikdy nebylo všechny lodě vidět pohromadě. Snad až na pár kotvení, a to

toto od roku 1996 tradiční Velikonoční Ploučnice, tedy se letos jedná o 18. ročník a v předchozích 17. ročnících tato parta začínala vždy nad Mimoní v Novinách a Panenský potok byl, asi jen pro letošek, pokusem o zpestření startu.

Na místě (v Brništi) jsme díky Péti řidičskému talentu byli na chlup přesně. Panenský potok byl na tomto místě široký asi 4 metry, tedy nebylo nad čím uvažovat a začalo zdlovavé a veselé vítání a seznamování, protože ne všichni, jak jsem předpokládala, se znali. Dámský tým v tomto nemilosrdném počasí zastupovala Eva Lopatová, Petra Hečková, Deivi (Šiška) Šišovská, Péťa(Šiška) Bandasová, Jana

má většinou člověk jiné starosti s lodí, háčkem, davem vodáků kolem nebo toaletou. Takže zatímco jedna loď parkuje, jiná skoro odplouvá a i tím byla celá tato akce jedinečná.

Mimochodem byla jsem varována ústeckým kamarádem, že parta, co s nimi jedeme na vodu, nejsou žádní vodáci profíci. Martina Švece předpověď, že koupel (cvaknutí) bude následovat 5 minut po vyplutí, se nekonala. Celá parta se, až na dvě lodě, po celé dva dny držela nad hladinou a i když byl proud milosrdný, přece jen není potok jako potok, ani řeka jako řeka. Ploučnice nám nachystala hro-

madu překvapení a překážek, prověřujících naše vodácké dovednosti. Posílení a především zahřátí alkoholem jsem byli dost často nuceni vytáčet zátáčku za zátáčkou (vyše zmíněné meandry), nebo podplouvat na centimetry přesně padlé kmeny a roští – zde smekám před Julčou a Evou, které jely jediné na nafukovací Pálavě, která je o něco vyšší než plastáky či laminátové Vydry, a tak musely vynaložit větší úsilí, než ostatní vodáci se svými kocábkami.

Nutno podotknout, že Ranpa (Pavel Randák) byl slyšet dost často, neb některé úseky řeky nám jako vedoucí křižník razil cestu s motorovou pilou – některé úseky řeky byly naprosto neprostupné.

Abych nezapomněla - pochvalu zaslouží celkově tyto dvě slečny, protože se oproti obyčejným lodím na tomto proudu v těchto meandrech, kde se sotva rozjely, musely zase hned brzdit. Kdo nezkusil rozjet mokropřeláč (Pálavu) na oleji (stojící vodě) – nemůže tušit tu dřinu.

Nutno podotknout, že holky vyplouvaly vždy dříve, aby měly náskok, a proto jsem je příliš často neviděla, přesto doufám, že i ony si užily trochu pohody ze soulodění, cvakly si nějakého toho vodáckého drinku a byly u nějaké z kupy písni, co jsme od začátku do konce plavby pěli - někdy za doprovodu kytar, někdy bez nich. Jako bych slyšela Kenyho z krásné knížky o vodě: Proč bychom se netopili od autora Zdeňka Šmída: "A zase je pohoda". Kdo nečetl – doporučuji.

I vypečené hry se hrály, například vzpomeňme na hru Bafalo, kterou se bavily především Šišky (Deivi s Peťou), jejichž pravidla nemohu bohužel prozradit, neb je to proti pravidlům, ale bude-li někdo zvědavý - není problém ho zasvětit a zapojit do hry. Musím ale podotknout, že tak masivní nábor členů této hry se mi dlouho

nepodařil a všichni byli nadmíru spokojeni.

V tomto duchu jsme, ani nevím jak, upluli 6,8 km po Panenském potoce a vpluli do Ploučnice, kde jsme kličkovali toho dne za bujarého veselí ještě asi 17 kilometrů, až jsme se dostali do kouzelného místa v lesích zvaném "Na Borečku", to podle nedaleké vesnice. Zde byl ve stráni nadherný obrovský převis - naprosto geniální pro fajn večírek při kytarách i pro následné spaní. Těm, kteří zde spali, jsem ale nezáviděla, protože řvát při kytaře za doprovodu Martina Švece či Honzíka Páchy jsem dokázala nejdéle já a kdo mě zná, chápe, že se nevyspí.

Po doplutí byla většina z nás mírně upravena proti zimě alkoholem, a proto bylo potřeba zaplnit žaludek nějakou tou baštou – většinou pečenou uzeninou na ohni, nebo spíš

na vaře, kterou pro nás, stejně jako fůru dříví na dlouhou noc, připravilo pár prvních doplutých vodáků – chvála jim. Dále jistě nevím, komu patří poděkování za roli kulturního ataché, ale myslím, že v tom jede Ranpa (Pavel Randák). Stálé doplňování tekutin – většinou těch alkoholických, co chvíli vystřídala nějaká báječná sportovní aktivita. Nejprve se hrál fotbálek – téměř na 100% jsem přesvědčena, že tým s pomocí mojí maličkostí vyhrál. Další disciplínou byl volejbálek. Do toho jsem se nehнала, neb zřejmě nejsem talent, ale vyslala jsem druhou Šišku a to by člověk neřek, kolik hluku dokáže v lese nadělat parta nadšených sportovců.

Aby toho nebylo málo, mezi mnoha krásnými písněmi v pokročilé noční hodině, tuším kolem desáté, jsme byli vyzváni na výběh (tedy spíše výlez) do svahu, pod kterým se skrývalo noční dobrodružství, hodné ulovení

bobříka vytrvalosti. Já osobně šla do svahu po čtyřech a ze svahu všichni šli jako velmi líná mašinka téměř před vykolejením.

Pak přišla na řadu poslední noční výzva – objetí ostrova na kánoích při světle čelovek. Myslím, že někdo jel i bez ní. Šlo o boj s protiproudem i s orientací. Ani jistě nevím, kteří blázní tuto disciplínu zkusili. Tuším, že mezi nimi byl Ranpa, Martin Švec, Sup, Honza Tříška, Martin Plšek, Markétka a nechyběla má maličkost. Největší úsek ale ujel a plavbu uzavíral Ctírad. A pak už následovalo jen nepřeborné množství písní za neúnavného kytarového doprovodu Martina Švece, Ranpy, Jakuba a Honzy Páchy. Tuším že i Pěťa Šiška se pochlapila. A jestli si na někoho nevzpomínám, měl by na kytaru přidat, neb v tom případě byl překřičen davem jeskynních pěvců.

Večírek končil asi ve čtyři, kdy už se poblíž ohniště nenašla jediná lahvinka alka ani nealka a Martin Švec jako jediný ještě hrající vzdal poslušnost své kytaře s tím, že zítra je také den. Poslední dříví dohasínalo, tma pomalu polykala krásné chvíle tohoto dne a k poslechu zbyla jen teskná píseň řeky a my si nechali zdát příběhy noci.

Ráno naše rozcuchané kštiny a oči s ospalky uvítaly sem tam poletující vložky, ale i tak to bylo ráno doslova kouzelné. Zase ti samí lidé a další krásný den. I táborák už zase praskal a hřál a tedy i ranní fórký při snídani a balení bagáže do loďáků byly v této partě ve znamení pohody.

Řeka se dnes zprvu zdála milosrdná a bez padlých stromů. Zato jeden a tentýž strom, nebo komín jsme vždy viděli zhruba 4x, vždy z jiného úhlu, což bylo způsobeno stálým

kličkovaním v meandrech, než se nám jej podařilo ztratit z očí. Řeka byla totiž jako vlnící se had, břehy jsou tu tenčí než řeka. Vysvětlila bych to tak, že se nám ztratila první loď v nedohlednu, měli jsme pocit, že jsme už sami a ejhle - najednou slyšíme hlasy téměř vedle sebe. Pozdrav Ahóóój a pádla předchozí lodi v nedohlednu se najednou tyčila 5 metrů vedle nás za břehem.

Většinu z nás jistě napadlo přetáhnout loď a překvapit posádku plující před nimi. Do čela konvoje jsem neviděla, tudíž nevím, kdo všechno tuto kulišárnu svým vpředu plovoucím loďm provedl, ale mezi loďmi plujícími vzadu to byl určitě Honza Pácha s Honzou Tříškou. Uličníci.

Poslední událostí této plavby byla zastávka na "oběd". To znamená hromadné pečení všeho zbylého, co se hodí nad oheň, poslední doušky piva a jiných dobrých nápojů. Pár vtípků a poslední odražení od břehu na pár posledních kilometrů, k tomu něco písní, rozhovorů. Dokonce i sluníčko se na nás konečně přišlo podívat, a pak už jen závěrečný jez u Brennského mlýna, kde si jeho splutí téměř všichni vychutnali. A to bylo pro tento víkend vše. Pak už zbývalo jen vyklidit a umýt loď, počkat na pána z půjčovny, až si pro ně přijede a bude tak laskav a odveze nás pro naše auta. A protože vše jednou končí, aby

mohlo začít něco jiného krásného, přišly chvíle loučení. Nevím jak ostatní, ale já byla plná emocí a tento článek jsem psala hlavně kvůli tomu, aby nám všem připomínal tento 18. ročník Velikonoční Ploučnice, která nám pomohla malinko se poznat navzájem a otevřela nám další spousty možností se vidět. Třeba příště ve skalách, na kole nebo při běhání. Hlavně že nám bude dobře. Tedy parto Ahóóój a děkuji - byli jste výborní. *Deivi*

Na kole německou stranou Krušných hor

Blahouš Kluc

Pro milovníky dvoukolých šemíků můžu doporučit krásný výlet na německou stranu Krušných hor. Výlet se dá zvládnout v jednom dni, ale já jsem si ho rozmělnil na dva i s bivakem.

Vyrážím z Chomutova jako již tradičně Bezručovým údolím ve směru na Horu Sv. Šebestiána. Tady je asi nejschůdnější stoupání k hranicím. Je slunečno a fyzicky jsem na tom dobře, tak se zastavuju jen u studánky, kde nabírám vodu. Napojuju se na dálnici č. 7 a přejíždím hranice. Jedu kolem poledne, takže silnice není tolik frekventovaná. V Reitzenhainu zahybám doprava

Rozpadlý most v Bezručově údolí

na Kühnhaide, kde se za vsí nachází parkoviště s ukazateli na různá turistická místa po zpevněných silnicích. Mimo jiné se lze dostat po červené značce do asi 6km vzdálené skalní oblasti Katzenstein nebo na zámek Raubschloss. Po lehkém občerstvení pokračuju dá-

Zámek v Neuhausen

le ve směru Rübenau. Cesta z počátku vede lesem a do kopce a poté se z velké části pokračuje z kopce a podél hraničního Načetínského potoka, přičemž míjím úpravné rodinné domky. Několikakilometrové klesání končí až ve větším městě Olbernhau, kde se díky ukazatelům bez problémů orientuju a směřuju dále částečně lesem a přes vesničky na Neuhausen. Toto městečko se nachází pod hrází přehrady Talsperre Rauschenbach. Co jsem naklesal, to musím vystoupat. Z hráze je krásný výhled na kopce a vesničky na západě

Pohled na přehradu Talsperre Rauschenbach

Pohled na hřeben od Ziegenrucken

a na samotnou přehradu. Objíždím přehradu a výrazným stoupáním v chladivém lese se dostávám do nejvyššího bodu, kde právě opravují silnici, takže na chvíli sesedám a zdravím se s dělníky. Poté opět prudce klesám do Rechenberg-Bienenmühle, odkud vede nejhezčí pasáž dnešního putování. Ve vesničkách v příjemném večeru posedávají Němci, kteří na mě mávají. Ve vesničce Rechenberg se u

Na cestě k Flájské přehradě

sportovního komplexu nachází menší skalka s fixním jištěním. Pokračuju přes Holzhau výrazným stoupáním až na hřeben, kde se nachází větrné elektrárny vysoce vyčnívající na okolí. Kochám se výhledy teď již na českou stranu a rozhoduju se, že přes Teichhaus a Moldavu pojedou do Čech, kde si dám pivo. Mám za sebou rozvlněnou krásnou přírodu a vjíždím na hranice, kde mě omračují neony Vietnamců. Projíždím vsí a zdravím mě čtyři ožralí Ukrajinci. Tak tady nezůstanu a už se trochu nutím do stoupání do vsi Nové domy, kde doufám v hospůdku. Mám za sebou asi 80km příjemným tempem. Vyhlížím si jednu knajpu a projíždím na konec vsi, kde nacházím rozestavěnou zastávku pro bivak. Vracím se k hospůdce, odstrojuju kolo a s bágly v ruce zjišťuju, že je knajpa zavřená. Takže všechno jinak, dělám si polévku a rozkládám věci na zahrádce. Pomalu se stmívá a já sleduju těch pár hvězd, které prosvítají oblohou. V noci se probouzím, ale díky měsíci v úplňku je krásně vidět. Ráno je jako vymalované, balím věci a čistím si zuby. Přitom přijíždí majitelé hospůdky, kteří ani nepozdraví, jen se na mě podezřele dívají. Pomalým tempem rozhýbávám kosti a frčím známou cestou přes Flájskou přehradu a Klíny až do Mníšku. Za celou dobu potkávám jen asi dvě auta a koně, ovce, ptáky a krásné výhledy na přehradu. V Mníšku zase Vietnamci, doplňuju tekutiny a najednou mi volají z banky. Že mě nutně potřebují osobně vidět. Končí sranda a dalších asi 30km přes Novou Ves v Horách, Malý Háj a Svahovou do Jirkova zvládám za necelé dvě hod'ky. Celkem ujeto toho dne asi 60km.

Blahouš

Dotaz na kolektiv přátel na Velikonoční oslavě (i na nelezce):

Co by jsi dělal se stropní spárkou?

Tom (přítel lezkyně, ale zároveň stavař): "Bych ji zatmelil."

Letoš (předseda Horoklubu): "Bych tam hodil žábu." (Což nepochopila většina přítomných.)

Alča (matka dvou dětí): "Nic."

Bláža (lezec): "Bych jí vylízal."

Renča (lezkyně): "Bych jí zaštukovala."

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v dubnu 2013

Lézt se začalo opravdu zostra hned, jak slezl sníh a pozornosti neunikly ani ty nejzapadlejší oblasti.

- 6.4. V **Červenohrádecké oboře** se po skalách potuluje Párek brodic se stále ve sněhu. Odpoledne pak prohání běžky v okolí **Svahové**.
- 7.4. Na posledních rozumných běžkách si užívají Ludvík, Párek a Párková v okolí **Svahové**. Honza Unger s Košíkem si pěkně užili první jarní lezení na **Rači**.
- 8.4. Ludvík Kostkatej s Blagodanem Užzasenaplnolezičem v **Perštejně** ulovili Hore z darový úlovek.
- 9.4. Skály v **Merklíně** navštěvuje Párek. Taje sníh a na lezení to moc není.
- 10.4. Bouldery v okolí **Jindřišské** zdolává v dešti Párek. Ani Broňu s Deivi déšť nesundal z Věže ve svahu v **Perštejně**.
- 12.4. Písek v **Anglickém parčíku** letos poprvé otestovali Honza Unger s Kopim a Evženem. Působení zde zakončili Horezdarem.
- 13.4. V **Perštejně** se uskutečnila jarní metodika pod taktovkou klubových metodiků a metodějů. Několik členů posléze pokračuje v lezení na **Kozelce**.
- 14.4. Bandasky s Deivinou na **Kozelce** trénují na závody a padly i nějaké šestky.
- 15.4. Plodné odpoledne v **Tisé** strávili Honza U. s Týnou, Evženem, Hasičem a Kubou. Blagodan Pytlerádrozvěsič se věnuje této zálibě na **Kočce** s Verčou.
- 16.4. Deivi s Verčou a Bartem využívají parádní předbouřkové počasí na pár cest na **Kočce** u Pyšné. Na **Zlatník** přijíždějí na kole škodit Ludva s Blagodanem Horezdaryhoničem a působí v okolí Škuneru.
- 17.4. Na **Kočičárně** a v **Merklíně** působí z jara Letoš, Verča, Ludvík a Rost'a.
- 18.4. Deivi a Šiška Bandasková s minibandaskama, Verča s Bartem a Petrem Koprnou oblézají **Tramenské skály** v Bolebořské oboře. Týna, Honza U., Kopi a Lucky (H. a F.) opět působí v Tisé.
19. - 21.4. **Petrohradské padání** - stále početnější boulderová sekce se akce účastní ve složení Ludvík, Rost'a, Letoš, Verča, Svinčo, Bárt. Nejlepšího umístění dosáhla Verča a to druhého místa.
- 20.4. Honza Unger s Lukášem kašlou na lezení a energii vybíjejí na orientáku u **Děčína**.
20. - 21. 4. Na **Sněžníku** a na Stěnách pod silnicí kouká jak bukev na čtyřky bez jištění

Blahoslav Kluc s Renčou.

21. - 22.4. Deive dělají garde na **Bořni** lezci z Ústí.
- 22.4. I přes chladnější počasí škodí parta kolem Honzy Ungera v **Tisé** a jsou z toho 3 orezdary (Týna, Hasič, Kopi, Kuba, Honza, Jarča, Anička)
- 22 - 26. 4. Kostkatí si užívají rodinnou dovolenou v **Tatrách** a při zpáteční cestě navštěvuje Ludvik Čertovy skály u Lidečka.
- 23.4. Bronislav Bandaska s Blagodanem Málojističem a Radůzou popolézají na **Šemnici**.
- 24.4. Připálení na **Špičáku** u Mostu dosáhli mimo lezení Jakub Kotula a Lucka Heyzlová
24. - 26. 4. V **Rájci** pokračují v pískovcovém tažení Honza Unger s Týnou, Luckou a Lukym. Opět zapisují několik Horezdarů.
- 25.4. Deiva, Pét'a, Verča a Bart řadí v odpoledních hodinách opět na **Bořeni** - Deivi si splňuje jeden z cílů letošního roku a vylézá Teplickou cestu.
25. - 26. 4. Na kole po **Krušných horách** se Blagodan toulá a až na Moldavu dojíždí. (viz sa mostaný článek)
- 26.4. Výšlap na horalech v závějích sněhu na **Lysou horu** v Beskydech absolvují Párek se Standou a Broňou P. Navštěvují i Medvědí skálu na Ostré. Happiny a Bandasky si užili slunečné předodpadkyádové odpoledne v **Tisé** na Hřebenovkách.
26. - 28.4. Čtyři chlapi z Ústí a Deiva vyráží oblézat **Frankenjurské** oblasti. Otázkou zůstává, zda byla v ohrožení cti Deiva nebo oni samci J.
- 27.4. Ani nepříznivé počasí neodradilo početnou skupinu Horoklubáků od účasti na přesunutém **Odpadkyádě v Tisé**.
- 28.4. Mistr Svinařík s paní Svinaříkovou okupují významné bouldery v okolí Jindřišské.
- 29.4. Na Katapult v **Údolí Malé Vody** dokončuje Ludvik projekt Růžový soumrak.

Hore zdar Párek

Částečné zatmění měsíce - Klášterec - 04/2013

Měsíční kameny

- Zatím horolezecky nezmapováno -

Foto: Květuše Svinaříků